

det aldrig nån egen skiva förrän flera år senare. Varför?

Dumma skivbolag? De personer vi kom i kontakt med hade kanske inte de ekonomiska förutsättningarna för att göra en fullängdsskiva med bara oss. Vi befann oss i norra Sverige och kom kanske aldrig med i den stora punkscenen i de södra delarna av riket.

En annan orsak är nog det gick lite för bra i början och vi tänkte kanske att allt skulle lösa sig av sig själv utan att själva satsa de sista procenten som krävdes. I efterhand tycker jag mig se att vi hamnade lite i otakt med punkvågen som kom i början av 90-talet, men vänder man på det så var punkvågen med bl a DLK och Strebers anledningen till att vi började spela.

Många trallpunkband gav ju ut egna MCD vid den här tiden. Var det aktuellt för er och i så fall, hur nära var det att det blev av?

Vi gjorde en inspelning 1995 på 8 låtar som vi trodde skulle bli skiva men omständigheterna ville dock annat. Med låtar som t ex "Som en doft av napalm". Den inspelningen resulterade däremot i vår medverkan på Tre i en. Att släppa själv var aldrig ett alternativ då vi saknade ekonomiska förutsättningar för det.

Jag läste i nåt fanzine att det fanns planer på att släppa en split-skiva med Utopia eller Blickpunkt, stämmer det?

Inga kommentarer... Det måste vi i så fall ha förträngt, inget minne av det. Betyder dock inte att det inte var sant, betänk att det är gamla män du talar med!

Hehe. Ni var ju som sagt även med på Kamel-Stephans splitserie "3 i en" tillsammans med två andra Norrlandsband (Skumdum och Sofistikerat Svammel). Nu blev det Skumdum som fortsatte släppa egna plattor på Kamel, men var det diskussioner om det mellan er och Stephan då?

Vi höll kontakten med Stephan men det blev aldrig något skarpt läge där och då.

Även om ni själva har raljerat om det, så var det ju ett snarligt scenario med Snorgrönt och Gymnastiken. Det var inte direkt läge för er att köpa en packe Triss-lotter vid den perioden. Att konkurrera med Skumdum och Gympan är ju ett självmordsuppdrag som man inte ens önskar sin värsta fiende.

Jo, det var hård konkurrens. Men stämningen var väldigt hjärtlig. Vi hade väldigt tät kontakt och ett stort utbyte av spelningar i varandras städer. Vi är ju också alla goda vänner än idag.

Även om både "Vi är alla stjärnor" och senaste plattan är riktigt bra grejer, så går det väl inte att förneka att många anser att ni peakade där runt 1993-1995, haha. Kan det ibland kännas lite bittert att det aldrig blev några skivor just då och att få ert namn för evigt inristat i trallpunkens Hall Of Fame?

Vi var för dåliga musiker då. Nu behöver vi inte längre skämmas för våra släpp, synd att det tog oss 30 år att bli tajta! Jag peakade däremot på skateboard då 1993-1995...

Starkt! Värt ett eget temanummer, men vi får väl gå vidare... Musiklivet i Sverige blomstrade ju på alla nivåer i Sverige på 90-talet. I Umeå var det ju mycket fokus på HC, Straight Edge, veganism, autonoma rörelser och Hare Krishna. Hur var det att lira trallpunk mitt i denna krutdurk?

Lars har varit Straight Edge, spelat Straight Edge-hardcore. Det blev tråkigt med allt morsekodsriffande till slut. Roligt var punkrock, bra var trallpunk, så jag startade punkband. Fick skateboardåkande slynglar spela trallpunk? Man skulle ju spela HC. Inledningsvis var vi ganska udda fåglar på alla hardcore-spelningar, men ganska snabbt så växte en trallpunkscen fram även i Umeå. Även om vi stod ut och vi var lite ensamma från början, så var det en fantastisk tid med ett rikt kulturliv där mer eller mindre alla spelade i olika band.

Fick ni nån medvind av all musikalisk aktivitet i staden eller tror du att ni som band nått längre ifall ni växt upp och verkat i t.ex. Hofors eller Alingsås?

